

ODPIS

Sygn. akt IV SA/Po 287/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2019 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu
w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia	WSA Izabela Bąk - Marciniak
Sędzia		WSA Józef Maleszewski
Asesor sądowy		WSA Katarzyna Witkowicz - Grochowska (spr.)
Protokolant		sekr. sąd. Agata Żebrowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 lipca 2019 r.
sprawy ze skargi Prokuratora Rejonowego w Nowym Tomyślu
na uchwałę Rady Powiatu Nowotomyskiego
z dnia 06 grudnia 2018 r., nr II/15/2018
w sprawie ustalenia wysokości opłat za usunięcie pojazdów z drogi i ich
przechowywanie oraz wysokości kosztów z tym związanych

stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w całości

Na oryginale właściwe podpisy

Za zgodność z oryginałem

Joanna Kujawa
St. sekretarz sądowy

Wyrok _____ z dnia 10 lipca 2019 r.
Postanowienie _____
sygn. akt IV SA/Po 287/19 jest prawomocny(ą)
od dnia 10 lipca 2019 r.
p. p. _____ referendarza sądowego

UZASADNIENIE

Rada Powiatu Nowotomyskiego uchwałą Nr II/15/2018 z dnia 6 grudnia 2018 r. ustaliła wysokość opłat za usunięcie pojazdów z drogi i ich przechowywanie oraz wysokość kosztów z tym związanych (zwaną dalej "uchwałą"). Uchwałę podjęto na podstawie delegacji ustawowej zawartej w art. 12 pkt 11 ustawy z dnia 5 czerwca 1998r. o samorządzie powiatowym (Dz.U. z 2017r., poz. 1868) oraz art. 130a ust. 6 ustawy z 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2017r., poz. 1260 ze zm.). W uchwale tej Rada Powiatu określiła wysokość opłat za usunięcie pojazdów w trybie art. 130a ust. 1 i 2 ustawy - Prawo o ruchu drogowym, opłat za przechowywanie tych pojazdów na parkingu strzeżonym wyznaczonym przez Starostę oraz kosztów ponoszonych przez właściciela pojazdu, w przypadku gdy takie powstały od momentu wydania dyspozycji usunięcia pojazdu z drogi do chwili odstąpienia od jego usunięcia, ze względu na ustanie przyczyny jego usunięcia w wysokości 70 % stawek kwotowych, jak za usunięcie, określonych w § 1 uchwały (§ 1, § 2 i §3 uchwały). Wykonanie uchwały powierzono Zarządowi Powiatu (§ 4). Ponadto postanowiono o czasie obowiązywania uchwały, mianowicie, że "Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Wielkopolskiego, ale nie wcześniej niż z dniem 1 stycznia 2019 i obowiązuje do dnia 31 grudnia 2019r." (§ 5 uchwały).

W uzasadnieniu uchwały Rada poza przytoczeniem podstawy prawnej art. 130a ust. 6 i ust. 6a Prawa o ruchu drogowym wskazała, że stawki opłat w uchwale zostały wyliczone na podstawie cen usług za usuwanie pojazdów obowiązujących w 2017r. na terenie Powiatu Nowotomyskiego, powiększone średnio o 30 % z uwagi na rosnące ceny tych usług.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Nowym Tomyślu wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu skargę na powyższą uchwałę Rady Powiatu Nowotomyskiego z 6 grudnia 2018r. zaskarżając ją w całości i zarzucając rażące naruszenie prawa art. 130a ust. 6 Prawa o ruchu drogowym poprzez ustalenie w niej wysokości opłat za usuwanie i przechowywanie pojazdów usuniętych z dróg bez odniesienia ich do rzeczywistych kosztów usuwania i przechowywania pojazdów. Wskazując na powyższe Prokurator wniósł o stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały w całości.

W uzasadnieniu skargi jej autor stwierdził, że wskazany przepis art. 130a ust. 6 Prawa o ruchu drogowym określa przesłanki materialnoprawne, którymi winna kierować się rada powiatu, biorąc pod uwagę konieczność sprawnej realizacji zadań w zakresie usuwania pojazdów z dróg i przechowywania tych pojazdów na parkingach strzeżonych oraz koszty usuwania i przechowywania pojazdów na obszarze danego powiatu.

Analiza uchwały Rady Powiatu w kontekście postanowień obwieszczenia Ministra Finansów z 20 sierpnia 2018r. w sprawie ogłoszenia obowiązujących w 2019r. maksymalnych stawek opłat za usunięcie pojazdu z drogi i jego parkowanie na parkingu strzeżonym (M.P. z 2018r., poz. 802), wykazała, że Rada Powiatu określając koszty usunięcia i przechowywania poszczególnych kategorii pojazdów określiła je w wielu wypadkach na kwoty zbliżone do maksymalnych wskazanych w obwieszczeniu, np. kwota przewidziana za usunięcie pojazdu o masie do 3,5 tony to 490 zł, a pojazdu od 3,5 tony to 615 zł, podczas gdy maksymalne stawki opłat przewidują za te kategorie pojazdów odpowiednio 494 zł i 616 zł.

Prokurator wskazał, że uchwała w przedmiocie ustalania opłat za usunięcie pojazdów będzie zgodna z prawem, gdy jej treść zostanie zdeterminowana wyłącznie koniecznością sprawnej realizacji zadań, o których mowa w ust. 1-2 oraz kosztami usuwania pojazdów na obszarze danego powiatu, a nie innymi okolicznościami, a wybór wysokości przyjętych stawek w granicach wyznaczonych treścią art. 130 ust. 6a – 6d będzie wynikiem wzięcia „pod uwagę” wyłącznie powyższych przesłanek.

Żadne inne przesłanki poza wymienionymi w tym przepisie nie mogą wpłynąć na sposób realizacji upoważnienia ustawowego.

Nadto skarżący podkreślał, że kalkulacja kosztów winna znaleźć odzwierciedlenie w treści uzasadnienia do uchwały i być na tyle czytelna, aby poddawała się weryfikacji.

W odpowiedzi na skargę Starosta Powiatu wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie na rzecz organu kosztów postępowania, w tym kosztów sądowych i zastępstwa procesowego. Starosta podkreślał, że corocznie określone są maksymalne stawki opłat za usunięcie pojazdu z drogi i jego parkowanie i stawki przyjęte w zaskarżonej uchwale mieszczą się w ramach stawek maksymalnych. Co istotne, w toku prac nad zaskarżoną uchwałą wzięto pod uwagę obowiązujące na terenie Powiatu stawki usług, o których mowa w uchwale oraz opłaty ustalono między

innymi w oparciu o stawki przyjęte w umowie, jaką zawarł Powiat na te usługi w 2017r. Podkreślono, że w ramach postępowania przetargowego wpłynęła tylko jedna oferta. Stawki przyjęte w uchwale są wynikiem wnikliwej analizy organu w szczególności mającej na względzie konieczność sprawnej realizacji zadań o których mowa w art. 130a ust. 1 i 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym, a także koszty usuwania pojazdów na obszarze Powiatu. Organ podkreślał, że dokonał rynkowej analizy problematyki i ustalił w ramach przyznanego przez ustawodawcę luzu decyzyjnego, wysokość opłat za usunięcie pojazdów z drogi i ich przechowywanie oraz wysokość kosztów z tym związanych.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu zważył, co następuje:

Skarga okazała się zasadna.

Zgodnie z art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2107) sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej, przy czym kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej. Sądy administracyjne, kierując się wspomnianym kryterium legalności, dokonują oceny zgodności treści zaskarżonego aktu oraz procesu jego wydania z normami prawnymi – odpowiednio: ustrojowymi, proceduralnymi i materialnymi – przy czym ocena ta jest dokonywana według stanu prawnego i zasadniczo na podstawie akt sprawy istniejących w dniu wydania zaskarżonego aktu. W świetle art. 3 § 2 pkt 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302 ze zm.; dalej „p.p.s.a.”) kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje m.in. orzekanie w sprawach skarg na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego. Stosownie do art. 134 § 1 p.p.s.a. sąd rozstrzyga w granicach danej sprawy, nie będąc jednak związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną w niej podstawą prawną. Oznacza to, że bierze pod uwagę wszelkie naruszenia prawa, a także wszystkie przepisy, które powinny znaleźć zastosowanie w rozpoznawanej sprawie, niezależnie od żądań i wniosków podniesionych w skardze, w granicach sprawy, wyznaczonych przede wszystkim określonym w skardze przedmiotem zaskarżenia oraz rodzajem i treścią zaskarżonego aktu.

Zgodnie z art. 147 § 1 p.p.s.a. sąd administracyjny uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o jakich mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6 p.p.s.a., stwierdza nieważność tej

uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie ich nieważności. Należy przy tym zauważyć, że wprowadzając sankcję nieważności jako następstwo naruszenia przepisu prawa, ustawodawca nie określił precyzyjnie rodzaju tego naruszenia. Przyjmuje się jednak, że podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały stanowią tylko takie naruszenia prawa, które wykraczają poza kategorię naruszeń "nieistotnych" (art. 79 ust. 4 ustawy z dnia 5 czerwca 1998r. o samorządzie powiatowym, Dz.U. z 2018r., poz. 995 ze zm., w brzmieniu obowiązującym na dzień podjęcia uchwały), tj. w szczególności polegające na: podjęciu uchwały przez organ niewłaściwy, braku lub przekroczeniu podstawy prawnej do podjęcia uchwały określonej treści, niewłaściwym zastosowaniu przepisu prawnego będącego podstawą podjęcia uchwały, tudzież naruszeniu procedury jej uchwalania. Przy tym decydujące znaczenie dla oceny legalności danej uchwały ma stan prawny obowiązujący w dacie jej podjęcia.

W niniejszej sprawie przedmiotem kontroli sądowej jest uchwała nr II/15/2018 Rady Powiatu Nowotomyskiego z 06 grudnia 2018r. w sprawie ustalenia wysokości opłat za usunięcie pojazdów z drogi i ich przechowywanie oraz wysokości kosztów z tym związanych, ogłoszona w Dzienniku Urzędowym Województwa Wielkopolskiego z 13 grudnia 2018 r., pod pozycją 10001. Skargę na powyższą uchwałę, zgodnie z treścią art. 53 § 2a p.p.s.a. można zatem wnieść w każdym czasie, wobec tego i Prokuratora nie obowiązuje termin zakreślony w art. 53 § 3 p.p.s.a.

Podstawę prawną zaskarżonej uchwały stanowiły przepisy art. 12 pkt 11 ustawy o samorządzie powiatowym oraz art. 130a ust. 6 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2018 r., poz. 1990, ze zm., w brzmieniu obowiązującym na dzień podjęcia uchwały; w skrócie "p.r.d.").

Przystępując do kontroli zaskarżonej uchwały wskazać należy, że uchwała w sprawie ustalenia wysokości opłat za usunięcie pojazdów z drogi i ich przechowywanie oraz wysokości kosztów z tym związanych jest aktem prawa miejscowego. Określa ona bowiem zakres obowiązku ponoszenia opłat za usuwanie i przechowywanie pojazdów. Dotyczy zatem sytuacji powtarzalnych, a nie jednorazowych, a przy tym adresatami tej uchwały są osoby określone generalnie, a nie indywidualnie (imiennie). Uchwała ma więc charakter normatywny, generalny i abstrakcyjny (por. wyrok WSA z 14.02.2018 r., III SA/Wr 856/17, dostępne www.orzeczenia.nsa.gov.pl). Uchwała mieści się w kategorii aktów prawa

miejscowego o charakterze wykonawczym, dla których ustanowienia niezbędne jest szczegółowe upoważnienie zawarte w ustawie i wynikające wprost z art. 130a ust. 6a p.r.d., który stanowi, że: "Rada powiatu, biorąc pod uwagę konieczność sprawnej realizacji zadań, o których mowa w ust. 1-2, oraz koszty usuwania i przechowywania pojazdów na obszarze danego powiatu, ustala corocznie, w drodze uchwały, wysokość opłat, o których mowa w ust. 5c, oraz wysokość kosztów, o których mowa w ust. 2a. Wysokość kosztów, o których mowa w ust. 2a, nie może być wyższa niż maksymalna kwota opłat za usunięcie pojazdu, o których mowa w ust. 6a."

Postanowienia zaskarżonej uchwały, jako aktu prawa miejscowego, powinny, w szczególności, z jednej strony, wyczerpywać zakres ustawowego upoważnienia określonego w art. 130a ust. 6 p.r.d., a z drugiej, nie mogą poza ten zakres wykraczać. Poza tym prawidłowość rozwiązań przyjętych w uchwale (ustalona wysokość poszczególnych opłat i kosztów) – w kontekście spełnienia wymagań określonych w powyższym przepisie – powinna zostać wykazana w należycie sporządzonym uzasadnieniu.

Zgodzić się zatem należy ze stanowiskiem skarżącego, że z treści art. 130a ust. 6 p.r.d. wynika, iż wysokość opłat uchwalanych przez radę powiatu została w istotny sposób "zdeteminowana" przez powinność uwzględnienia dwóch kryteriów:

- 1) konieczności sprawnej realizacji zadań w zakresie usuwania pojazdów z drogi i ich przechowywania, szczegółowo opisanych w art. 130a ust. 1–2 p.r.d., oraz
- 2) kosztów usuwania i przechowywania pojazdów na obszarze danego powiatu (rzeczywistych kosztów).

Pierwsza z wymienionych przesłanek nakazuje radzie przeanalizowanie jakie działania powinny zostać podjęte, aby realizacja zadania przebiegała sprawnie, bez zbędnej zwłoki, przy zachowaniu ciągłości usług również w dni wolne od pracy. Natomiast ustalenie wysokości opłat w oparciu o drugą przesłankę powinno obejmować ustalenie kosztów tego typu usług świadczonych na terenie powiatu, którego uchwała dotyczy.

Zdaniem skarżącego wysokość stawek opłat powinna stanowić wypadkową wymienionych powyżej przesłanek, co powinno być szczegółowo określone w uzasadnieniu uchwały. Uzasadnienie to winno określać jakie dane zostały wzięte pod uwagę, w taki sposób aby poddawała się kontroli w szczególności w zakresie tego, czy uchwałodawca ustalając wysokość poszczególnych stawek nie wykroczył poza granice ustawowego upoważnienia.

Treść art. 130a ust. 6 p.r.d. wskazuje, że żadne inne przesłanki, poza wymienionymi w tym przepisie, nie mogą wpłynąć na sposób zrealizowania upoważnienia ustawowego. Organ ma obowiązek "wziąć pod uwagę" powyższe przesłanki materialnoprawne, co daje mu pewną elastyczność w kształtowaniu treści podejmowanej uchwały. Nie jest ona jednak tak daleko posunięta, aby możliwe było abstrahowanie od wyżej przywołanych "opłatomotwórczych" kryteriów (wskaźników) ustawowych. W konsekwencji za trafny należy uznać pogląd, w myśl którego ustalenie stawek opłat za usuwanie i przechowywanie pojazdów usuniętych z dróg powinno zostać poprzedzone szczegółową kalkulacją, która z kolei winna pozwolić na dokonanie miarodajnej oceny, czy wysokość stawek została ustalona arbitralnie z pominięciem ustawowych kryteriów, czy też stanowi ona odzwierciedlenie dokonanej rzetelnie analizy uwzględniającej wytyczne ustawodawcy (por. wyrok WSA z 01.02.2018 r., II SA/Sz 1314/17, CBOSA).

Zasadny jest także i ten pogląd, zgodnie z którym w sytuacji, gdy właściwy organ, na podstawie upoważnienia ustawowego, nakłada na obywateli określony obowiązek – w szczególności, gdy ustawodawca pozostawił organowi pewien margines swobody – w stosownym uzasadnieniu projektu tego aktu należy przedstawić argumenty przemawiające za przyjęciem konkretnych rozwiązań, w tym przypadku: wysokości (stawek) opłat za usunięcie pojazdu z drogi i jego przechowywanie na wyznaczonym parkingu oraz kosztów odstąpienia od usunięcia pojazdów. Brak natomiast należytego umotywowania zasadności uchwalenia powyższych opłat (stawek, kosztów) - w kontekście określonych kryteriów ustawowych – nosi niewątpliwie cechę arbitralności i nie buduje zaufania członków wspólnoty samorządowej do organów samorządu stanowiących prawo (por. wyrok WSA z 13.12.2017 r., III SA/Wr 739/17, CBOSA).

W ocenie Sądu, zaskarżona uchwała powyższych wymogów ustawowych nie spełnia. Rada Powiatu podejmując zaskarżoną uchwałę naruszyła art. 130a ust. 6 p.r.d. przez nieuwzględnienie, a przynajmniej niewykazanie należytego uwzględnienia, wymienionych w tym przepisie zwłaszcza kryterium konieczności sprawnej realizacji powierzonych zadań w zakresie usuwania i przechowywania pojazdów usuniętych z dróg, przy określaniu wysokości opłat ustalonych w uchwale.

Jest poza sporem, że wysokość wszystkich tych opłat i kosztów została w uchwale określona na poziomie niższym niż maksymalne stawki wynikające z wydanego na podstawie art. 130a ust. 6c p.r.d. Obwieszczenia Ministra Rozwoju i

Finansów z dnia 14 sierpnia 2018r r. w sprawie ogłoszenia obowiązujących w 2019 r. maksymalnych stawek opłat za usunięcie pojazdu z drogi i jego parkowanie na parkingu strzeżonym (M.P. poz. 802). Okoliczność ta, jakkolwiek istotna, nie może być przesądzającą o prawidłowości ustalonych w uchwale stawek opłat.

Mając na uwadze dyspozycję art. 130a ust. 6 p.r.d. przy ustalaniu kryterium kosztów usuwania i przechowywania pojazdów kluczowe znaczenie mają postanowienia umowy zawartej pomiędzy Powiatem a podmiotem zobowiązującym się do usuwania i przechowywania pojazdów. Regulacje umowne dotyczące warunków płatności za wykonywanie przedmiotu umowy kształtują bowiem w sposób istotny koszty usuwania i przechowywania pojazdów o jakich mowa w art. 130a pkt 6 p.r.d. Wobec powyższego treść takiej umowy w szczególności w zakresie kosztów usunięcia i przechowywania pojazdów winna być ustalona między stronami i zaakceptowana przez strony poprzez jej podpisanie najpóźniej na dzień podjęcia uchwały w sprawie opłat za usunięcie i przechowywanie pojazdów na terenie danego powiatu. W kalkulacji realizacji zadania należy bowiem ująć te koszty, tak by możliwe było ustalenie stawek opłat w uchwale zgodnie z dyspozycją art. 130a ust. 6 p.r.d.

Z przedłożonej umowy zawartej 15 marca 2018r. pomiędzy Radą a przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą w zakresie świadczenia usług usuwania i przechowywania pojazdów, które będą usuwane z dróg w granicach administracyjnych Powiatu Nowotomyskiego wynika, że odpłatność za usługi odbywa się według stawek określonych w ofercie (§ 1 pkt 2 umowy). W ofercie dołączonej do umowy ustalono wynagrodzenie wykonawcy usługi za usunięcie pojazdów w wysokości:

- rower lub motorower – 61,50 zł
- motocykl – 61,50 zł
- pojazd o dopuszczalnej masie całkowitej do 3,5 tony - 469 zł
- pojazd o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 tony do 7,5 tony - 615 zł
- pojazd o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 7,5 do 16 ton - 615 zł
- pojazd o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 16 ton - 984 zł
- pojazd przewożący materiały niebezpieczne - 984 zł.

Natomiast za dobę parkowania przewidziano ceny jednostkowe dla wykonawcy w wysokości:

- rower lub motorower – 1,23 zł
- motocykl – 6,15 zł

- pojazd o dopuszczalnej masie całkowitej do 3,5 tony – 36,90 zł
- pojazd o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 do 7,5 ton – 49,20zł
- pojazd o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 7,5 do 16 ton – 61,50 zł
- pojazd o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 16 ton - 123 zł
- pojazd przewożący materiały niebezpieczne - 123 zł.

Ustalono natomiast w uchwale z 6 grudnia 2018r stawki wynoszące za usunięcie pojazdu z drogi:

- rower lub motorower – 80 zł
- motocykl – 80 zł
- pojazd o dopuszczalnej masie całkowitej do 3,5 tony - 490 zł
- pojazd o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 tony do 7,5 tony - 615 zł
- pojazd o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 7,5 do 16 ton - 800 zł
- pojazd o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 16 ton – 1.280 zł
- pojazd przewożący materiały niebezpieczne – 1.280 zł.

za dobę parkowania:

- rower lub motorower – 3 zł
- motocykl – 8 zł
- pojazd o dopuszczalnej masie całkowitej do 3,5 tony – 40 zł
- pojazd o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 do 7,5 ton – 50 zł
- pojazd o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 7,5 do 16 ton – 65 zł
- pojazd o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 16 ton - 130 zł
- pojazd przewożący materiały niebezpieczne - 130 zł.

Wynika zatem z powyższego, że koszty usunięcia i przechowywania pojazdów zostały ujęte w wysokości stawek ustalonych w uchwale. Przy czym, ani skarżący, ani Sąd nie kwestionują, że Rada uwzględniła koszty usunięcia i przechowywania pojazdów wskazane tylko przez jednego oferenta. Są to przypadki bardzo częste i zarzuty skargi nie zmierzają do podważenia wysokości ustalonego przez strony umowy wynagrodzenia dla przedsiębiorcy świadczącego usługi usunięcia i przechowywania pojazdów.

Jakkolwiek wysokość uchwalonych stawek przekracza umowne koszty usunięcia i przechowywania pojazdów. Wobec powyższego w świetle dyspozycji art. 130a ust. 6 u.p.r.d. Rada winna wskazać kalkulację pozostałych kosztów składających się na przyjęte w uchwale stawki, dotyczących sprawnej realizacji zadania, jako drugiej ustawowej przesłanki ustalenia stawek opłat określonych w zaskarżonej

uchwale. Tymczasem, ani uzasadnienie, ani przedłożone przez Radę Powiatu na wezwania Sądu dokumenty i materiały - w oparciu, o które Rada podjęła zaskarżoną uchwałę - takiej kalkulacji kosztów nie przedstawiają. Gołosłowne jest zatem twierdzenie organu, że przyjęte w uchwale stawki są wynikiem wnikliwej analizy organu zwłaszcza w zakresie sprawnej realizacji zadania. Rada nie wskazała bowiem żadnych okoliczności składających się na koszty sprawnej realizacji zadania, którymi mogłyby być, jak to wskazał skarżący, np. koszty organizacji własnego parkingu, zakup lawety, zapewnienia świadczenia usług w dni wolne od pracy. Brak jakiegokolwiek kalkulacji kosztów w tym zakresie stanowi istotne naruszenie prawa, bowiem Rada w sposób prawidłowy nie wypełniła dyspozycji ustawowej wynikającej z art. 130a ust. 6 u.p.r.d.

Uzasadnieniem przyjętych w uchwale stawek nie może być wskazane przez Radę wyliczenie, które za podstawę bierze ceny usług obowiązujących z 2017r. na terenie Powiatu, powiększone średnio o 30 % z tytułu wzrostu cen usług tego rodzaju. Z przepisu art. 130a ust. 6 i nast. u.p.r.d. nie wynika bowiem powyższy sposób ustalania stawek, jak to przyjęła Rada, a tylko taki, na który składają się koszty usunięcia i przechowywania pojazdów ustalone na podstawie umowy z przedsiębiorcą świadczącym takie usługi oraz koszty sprawnej realizacji tych zadań. W ocenie Sądu przyjęcie stawek opłat wyliczonych na podstawie cen usług obowiązujących w 2017r. powiększonych o 30 %, jest dowolne i wykracza poza dyspozycję ustawową, co stanowi istotne naruszenie prawa.

Nieuzasadnione jest także twierdzenie organu, że dokonał rynkowej analizy problematyki i ustalił, w ramach przyznanego przez ustawodawcę luzu decyzyjnego, wysokość opłat za usunięcie pojazdów i ich przechowywanie oraz wysokość kosztów z tym związanych. W uzasadnieniu uchwały, ani w odpowiedzi na skargę, która w ocenie Sądu stwarza dodatkową możliwość przedstawienia argumentacji na okoliczność w jaki sposób ustalono stawki opłat w uchwale, Rada Powiatu nie wypełniła powyższego stwierdzenia żadną konkretną treścią wskazującą na kalkulację kosztów związanych ze sprawną realizacją zadania w zakresie usuwania pojazdów z dróg i ich przechowywania. Nie wskazano jakichkolwiek danych, które Rada wzięta pod uwagę przy kalkulacji rzeczywistych kosztów realizacji zadania.

Nie sposób zatem skontrolować, jakie były składniki kosztów sprawnej realizacji zadania stanowiące obok kosztów usuwania i przechowywania pojazdów należnych podmiotowi wykonującemu te zadania, kryterium ustalenia w uchwale

stawek opłat za usuwanie i przechowywanie pojazdów na terenie Powiatu Nowotomyskiego w rozumieniu art. 130a ust. 6 p.r.d.

Słusznie wskazuje bowiem skarżący Prokurator, że wysokość stawek opłat przyjętych w uchwale stanowi wypadkową kosztów związanych ze sprawnym, bez zbędnej zwłoki, ciągłym zapewnieniem realizacji zadania usuwania pojazdów i ich przechowywania oraz kosztów samego usuwania i przechowywania pojazdów usuniętych z dróg, jakie należą się przedsiębiorcy wykonującemu usługi w ramach powyższego ustawowego zadania własnego Powiatu.

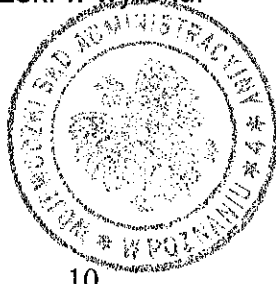
Wprawdzie, jak to podkreślał organ, ustalone w uchwale stawki są niższe od stawek maksymalnych określonych w obwieszczeniu z 2018r., to jednak taki zabieg Rady nie może być wystarczający dla zaakceptowania uchwalonych stawek opłat. Jak wskazano powyższej, stawki opłat wyznacza się wyłącznie na podstawie kalkulacji kosztów sprawnej realizacji zadania i kosztów usuwania i przechowywania pojazdów. Ustawodawca nie przewiduje innych przesłanek ustalenia wysokości opłat przyjętych w zaskarżonej uchwale.

W konsekwencji twierdzenia organu, że przy podejmowaniu uchwały Rada Powiatu kierowała się dyspozycją przepisu art. 130a ust. 6 p.r.d., który jako jedyne przesłanki wskazuje konieczność sprawnej realizacji zadania oraz koszty usuwania i przechowywania pojazdów na obszarze powiatu, okazały się całkowicie gołosłowne i nieudokumentowane.

Powyższe okoliczności sprawy dowodzą, że Rada Powiatu nie uwzględniła należycie kryteriów, którymi powinna kierować się przy podejmowaniu zaskarżonej uchwały na podstawie art. 130a ust. 6 p.r.d., a zwłaszcza pierwszego z tych kryteriów, w postaci kosztów sprawnej realizacja zadania.

Wszystko to prowadzi do wniosku, że uchwalone wysokości opłat zostały określone przez Radę Powiatu w sposób arbitralny, a tym samym niezgodnie z wytycznymi wynikającymi z art. 130a ust. 6 p.r.d. To zaś oznacza, że zaskarżona uchwała narusza prawo w stopniu istotnym.

W tym stanie rzeczy Sąd, na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a., stwierdził nieważność uchwały w całości, jak orzekł w wyroku.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem
Joanna Kujawa
St. sekretarz sądowy